

Гати, Паолини, Теодоро. Креслото *Сакко* (Торба), представлява калъф, пълен с малки сфери от експандиран полистирен

добива такава известност, че е многократно копиран, а дори и днес има негови отзвuci във формата на "водните матраци" от прозрачна пластмаса.

През 1969 г. Пиеро Гати, Чезаре Паолини и Франко Теодоро проектират креслото *Сакко* (Торба). То, както показва и името му, представлява една торба, пълна с топчета от полистирен. По тази причина то е много леко и може да заема точно формата на сегашния в него човек. Критикуват го, че става само за млади и подвижни хора, за които не е проблем да стават, без да се хващат за подръчките, но какво по-типично за покултурата на 60-те, която по същество е младежка...

С пластмасата е свързано и творчеството на една значителна фигура на италианския дизайн – Джо Коломбо. Надарен с жива изобретателност, отказ от формализъм и естествена склонност към техническите ре-

Джо Коломбо. Креслото *Елда* от пластмаса

шения, той проектира своите най-добри изделия, без да ги усложнява с формалистични натрупвания. Преди всичко той е известен със своите пластмасови мебели като фотьойла *Елда* или стифиращия се стол *4867 Универсал* от 1965 г. Най-големите доказателства за своя безспорен талант той остава в сферата на жилищния интериор, като прави комплексни проучвания и дава ергономични решения за жилищната среда, които нарича "жищната машина" в духа на Лео Корбюзие. През 1969 г. Коломбо разработва проекти за жилището на бъдещето Визиона, рекламиращо синтетичните материали, производство на германския химически концерн "Байер". Този проект илюстрира оптимизма и вярата в технологията и нейното хармонично съжителство с човека. Показаното на изложбата жилище има много общо с космическите кабинети и трябва да си припомним, че това е времето на първите космически полети и космическия романтизъм.

Еторе Сотсас, както и Джо Коломбо, принадлежи към генерацията – мост между големите пионери на следвоенния дизайн и онези млади творци, които после работят в групата Мемфис заедно с него. Сотсас е фигурата – "гуру" и обединител на новите влияния с етикет "радикален" и "антидизайн". Получил образование в духа на модернизма, той започва дизайнерската си кариера като консултант на фирмата "Оливети", но в началото на 60-те години се раздвоява между комерсиалния и радикалния дизайн.

Дизайнерската дейност добива престиж и международно признание. Триеналето и годишните мебелни панаири в Милано са важни международни дизайнерски форуми. Учредява се наградата за дизайн "Компасо д'оро" (Златен пергел), а международното признание на италианския дизайн се отбелязва с организираната през 1972 г. изложба в Музея на модерното изкуство в Ню Йорк под наслов "Италия – новият жилищен пейзаж". Тази изложба има два раздела – предметен и концептуален, където се показват идеи за развитието на жилищната среда. В този раздел участват още Джо Коломбо, Еторе Сотсас, Гае Ауленти, Уго ла Пиетра, Марио Белини, Енцо Мари и др. Според критиците изложбата има "мозаечен характер". Възгледите за жилищната среда варират между "жищната машина" на Джо Коломбо, системата за контейнерното мобилно обзавеждане на Еторе Сотсас, Информационната призма на Уго ла Пиетра, в която значение имат не предметите, а информационните връзки и системи